

Jeg tror nemlig ikke, at det er kontanthjælpsmodtageren eller den enlige mor, der vil sige: Jeg tror ikke, at jeg kan være med i det her, for det er der ikke råd til. Jeg tror nemlig, at de personer, vi taler om, den enlige mor, netop også er en person, der mangler nogle ressourcer og kan synes, det er hårdt at skulle stå om aftenen og lave den her sunde, næringsfyldte aftensmad og derfor faktisk vil være glad for, at man er sikker på, at der bliver serveret et godt måltid mad i den daginstitution, ens børn går i.

I dag betaler man altså selv sin mad. Man betaler selv stanniol, mellemlægspapir, rugbrød, pålæg, alt hvad der skal til, og derfor synes jeg, at det er lidt omvendt, når hr. Villy Søvndal nu lige pludselig går ind og siger, at det er et must, at for at vi kan lave sådan nogle ordninger, skal det være betalt af det offentlige. Det er jeg fuldstændig uenig i. Det er en udgift, vi selv har i dag som forældre, og sådan synes jeg, det skal vedblive med være.

Som det også allerede er blevet sagt mange gange, kan vi se, at de steder, hvor der har været forsøg, hvor det allerede har været etableret, fungerer det jo efter hensigten. Fordi man snakker sig til rette, man er enige, man vil gerne have, alle skal være med. Der er jo ingen, der har interesse i, at der sidder nogle børn, der gerne vil være med, der er udenfor.

Men der er altså også nogle børn, der – ikke fordi de er dårligt stillede, men fordi deres forældre har nogle holdninger til tingene, eller fordi de synes, det er sjovt at have madpakke med – ikke ville have lyst til at være med i en sådan ordning, og den mulighed mener jeg skal være der.

Så for at vi ikke skulle få en meget, meget stiv lovgivning, der reelt ville betyde, at der ikke ville blive indført én eneste madordning, fordi der skulle være 100 pct. konsensus, har vi lavet en fleksibel lov, som jeg har stor tiltro til vil blive administreret fornuftigt af de mange fornuftige forældre, som er med i forældrebestyrelser rundt omkring.

Jeg er fuldstændig enig i det, der blev sagt fra Socialdemokratiets ordfører, fru Sandy Brinck, og også fra fru Tove Videbæk omkring, at prisen på en madordning selvfølgelig kun skal dække omkostningerne. Der må ikke kunne spares op til legetøj eller andet i forbindelse med en sådan ordning, og det vil jeg da gerne være med til at nedfælde i loven, så det er helt klart.

Lige pludselig bliver det så også til, ifølge fru Sandy Brinck, at det barn, der ikke er med i en

eventuel madordning, sidder med tørre rugbrødsmadder eller slet ikke noget, blev det sagt. Hvis et barn sidder uden noget som helst, er der i dag tale om omsorgsvigt, så det håber jeg ikke finder sted nogen steder.

Men tørre rugbrødsmadder! Dér hælder jeg mere til hr. Kim Sejrs fremstilling af, at i dag er madpakkerne jo et festmåltid uden lige med alt muligt proppet i. Vi kender debatten fra Horsens, hvor man måtte sætte en stopper for mælkesnitte og chokolademadder, der efterhånden var det dominerende i madpakken.

Så jeg synes ikke, at armod er det, der præger madpakkerne, og jeg mener faktisk også, at de sociale ydelser – vi kan så diskutere starthjælp fra nu af og til i morgen – ligger på et ordentligt niveau. Når der råd til ud af dem at smøre en madpakke, så mener jeg også, at der er råd til at være med i en fornuftig madordning, som man selv har været med til at få indflydelse på, hvordan skal se ud.

Med hensyn til Dansk Folkepartis overvejelser har jeg også været lidt inde på det i forhold til det, jeg har svaret fru Tove Videbæk, med hensyn til at man ikke skal tømme hjemmet for værdier. Det er også, derfor jeg mener, at hvis man har de værdier i et hjem, at man gerne vil være sammen om at smøre en madpakke og synes, at det giver indhold, og at børnene har godt af at se, hvordan tingene bliver produceret, og det er noget, man godt kan lide at gøre, så skal man da gøre det. Og så skal man kunne sige nej til at være med i den her madordning.

Men det er jo så det, der af nogle ordførere bliver kritiseret, fordi det er usolidarisk. Det er ikke godt for barnet at sidde med sin madpakke. Men det er jo nogle holdninger, man kan have med hjemmefra.

Så spørger Dansk Folkeparti: Hvad med hensyn til godkendelse af de steder, hvor der skal laves mad? Der kan jeg oplyse, at Fødevarerdirektoratet den 22. januar i år har sendt et udkast til ny vejledning om madordninger m.v. i børneinstitutioner til høring. Hensigten med vejledningen er dels at give bedre muligheder for at lave fælles mad i daginstitutioner, dels stadig at sikre, at det sker sundhedsmæssigt og hygiejnisk forsvarligt.

Det er selvfølgelig nødvendigt, at de madordninger, forældrene ønsker til børnene, kan gennemføres, enten som institutionerne allerede er indrettet, eller som der er basis for at indrette dem. Det er jo overhovedet ikke alle steder, der er plads til storkøkkener.